

รวมเรื่องสั้นแปล ชุด “แฟนมูราคามิรวมหัว” ลำดับ ๒/๓

คำสาปร้านเบเกอรี่

The Second Bakery Attack

Haruki Murakami

วชิรา
นาลินทา คุปต์
ไทรวุฒิ จุลพงษ์
จินนี่ สารโกเศศ
สิงห์ สุวรรณกิจ
อนุสรณ์ ตีปยานนท์
แปล

ดวงฤทัย เอสะนาชาตัง
แม่งานและบรรณาธิการ

สำนักพิมพ์ก้ามะหยี่
www.gammemagie.com

กำลาปร้านเบเกอรี่ The Second Bakery Attack

รวมเรื่องสั้นแปล ชุด “แฟนมูราคามิรวมหัว” ลำดับ ๒/๓
Haruki Murakami เขียน

วชิรา
นาลันทา คุปต์
ไกรวุฒิ จุลพงศธร
จินนี่ สาระโกเศศ
สิงห์ สุวรรณกิจ
อนุสรณ์ ตีปยานนท์ แปล

ดวงฤทัย เอสะนาชาตัง บรรณาธิการ

ออกแบบปก : สุรติ โตมรศักดิ์
รูปเล่ม : สิริมา สุวรรณไตรภาพ
พิสูจน์อักษร : ประกายพุกฤษ์ เบญจศิริ

PAN YA SAI-SHUGEKI by Haruki Murakami

Copyright © 1986 Haruki Murakami

All right reserved.

Originally published in Japan by Bungei Shunju Ltd., Japan

Thai translation rights arranged with

Haruki Murakami through THE SAKAI AGENCY and

SILKROAD AGENCY

พิมพ์ครั้งที่ 1 ตุลาคม 2552

จำนวนพิมพ์ 3,000 เล่ม

ISBN 978-616-90042-1-9

บริษัท สำนักพิมพ์ กัมมะเหี้ย จำกัด

Centric Scene 9/15 พหลโยธินซอย 9 ถนนพหลโยธิน

สามเสนใน พญาไท กรุงเทพฯ 10400

โทรศัพท์ / โทรสาร 02-270-3942

Email : gammemagie@gammemagie.com

Web site : www.gammemagie.com

Blog : http://gammemagie.blogspot.com

พิมพ์ที่ บริษัท เจ.ซี. การพิมพ์ จำกัด

483/1 ซอยพัฒนาการ 1 ถนนสาธุประดิษฐ์ แขวงบางโพงพาง

เขตยานนาวา กรุงเทพฯ 10120

โทรศัพท์ 02-294-0040 โทรสาร 02-294-0043

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัท อมรินทร์บุ๊คเซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์ มหาสวัสดิ์

บางกรวย นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 02-423-9999 โทรสาร 02-499-9561-3

ราคาจำหน่าย 195 บาท

คำนำสำนักพิมพ์

สำนักพิมพ์กัมมะหะยีที่สุดจะหาถ้อยคำใดมากล่าวถึง “คำ
สาปร้านเบเกอรี่” ผลงานแปลเรื่องสั้นของฮารุกิ มูราคามิ
นักเขียนเอกที่เราหลงใหล จากการร่วมมือร่วมใจของ
บรรดาแฟนคลับในชุด “แฟนมูราคามิรวมหัว” ลำดับ 2/3
นี้ ด้วยเราได้เปิดใจเล่าที่มาที่ไปและความตั้งใจของเรา
ผ่านคำนำใน “เส้นแสงที่สูญหาย เรายังให้เจียบบัน” ผล
งานในชุดเดียวกันเล่มแรกไปหมดสิ้นแล้ว

เราเพียงแต่หวังว่าหนังสือเล่มนี้จะเป็นการสานต่อความ
ประทับใจสำหรับผู้ที่เป็นเจ้าของเล่มแรก เป็นแรงจูงใจให้
ผู้ที่พลาดเล่มแรกตามหามาเป็นเจ้าของ และถ้าเป็นไปได้
อยากให้ผู้อ่าน ไม่ว่าจะหน้าเก่าหรือหน้าใหม่ติดอกติดใจ
ติดตาม “ปีศาจแห่งเล็กซิงตัน” ผลงานลำดับสุดท้าย
ของหนังสือชุดที่เราภาคภูมิใจ และซาบซึ้งในมิตรภาพ
และน้ำใจของมิตรสหายวงการหนังสือเป็นอย่างยิ่งชุดนี้
ต่อไป

ขอให้มีความสุขในการอ่าน

สำนักพิมพ์กัมมะหะยี

กันยายน 2552

จากบรรณาธิการเล่ม

ฮารุกิ มูราคามิ มีอายุหกสิบปีเต็มเมื่อวันที่ 12 มกราคม
ต้นปี 2552 นี้ เขาฉลองเซกิดแห่งการดำรงอยู่ของเขา
ด้วยนวนิยายเล่มใหม่- 1Q84 ที่หนากว่า 1500 หน้าให้ผู้อ่าน
ชาวญี่ปุ่นได้สัมผัสไปแล้ว คงอีกสักพักใหญ่ๆ กว่าที่
ตัวหนังสือจะเดินทางมาถึงผู้อ่านด้วยภาษาอื่นๆ ที่ไม่ใช่
ภาษาญี่ปุ่น (รวมทั้งภาษาไทย)

แต่เรื่องสั้นหลายเรื่องของเขาได้เดินทางมาถึงคนอ่านแล้ว
ในเรื่องสั้นชุดแฟนมูราคามิรวมหัว (แปล) เล่มนี้ บางเรื่อง
เขาเขียนถึงตั้งแต่ปี 1985 อย่างเรื่อง ฝาแฝดและทวีปที่
จมดิ่ง - อันเป็นดังเรื่องสุดท้ายที่โบคุหรือผม เป็นตัวเอก
ของเรื่อง ผมเคยปรากฏอยู่ในไตรภาคทั้งสาม สดับลมซบ
ซ่าน-พินบอล 1976 -แกะรอยแกะดาว และฝาแฝดกับ
ทวีปที่จมดิ่ง เป็นเหมือนดังการส่งลา ผม (ผู้แสนโศกเศร้า)
กับผู้อ่าน ก่อนที่มูราคามิ จะให้ตัวละครของเขาที่มีชื่อ
ชัดเจนต่อไป (ตัวอย่างเช่น โนรู วาตานาเบะ ในด้วยรัก
ความตายและหัวใจสลาย)

เมื่ออ่านเรื่องสั้นหลายเรื่องในเล่มนี้ มันทำให้ดิฉันย้อน
กลับไปหวนนึกเรื่องก่อนหน้าของเขา ฝาแฝดและ
ทวีปที่จมดิ่ง นี่เป็นดังภาคต่อของพินบอล 1973 ผมกับ

การเศร้าสรว้อยอาลัยหาคุณผู้เผด็จที่ปรากฏตัวครั้งแรกในพินบอล 1973 และมันทำให้ดิฉันต้องย้อนกลับไปอ่านปฐมบทแห่งการลาจากนั้น พบว่ามูราคามิช่างเป็นคนที่เขียนหนังสืออย่างมีแผนการอย่างคนที่ได้วางแผนไว้ล่วงหน้าเป็นอย่างดี กล่าวคือ เขาได้ทิ้งรอยต่อของแต่ละเรื่องไว้ และตัวละครของเขาพร้อมที่จะไปปรากฏตัวในเรื่องสั้นหรือนวนิยายเรื่องอื่นได้ในกาลต่อไป ดังเช่นพินบอล 1973 กับฝาแฝดและทวีปที่จัมดิง ตำนานนกไขลานเรื่องสั้นที่ดีที่สุดพิมพ์รวมเล่มครั้งแรกในปี 1986 เป็นที่มาของ บันทึกนกไขลาน ที่ตีพิมพ์ครั้งแรกในปี 1994 (ปีที่พิมพ์หมายถึงฉบับตีพิมพ์ครั้งแรกในภาษาญี่ปุ่น) เวลาที่เราอ่านเรื่องสั้นและนวนิยายเขามันจะทำให้เราคิดกลับไปกลับมาระหว่างเรื่องที่เขาเขียนในเวลากาลต่อมาเสมอ และมันทำให้ดิฉัน (เมื่อเชื่อมหารอยต่อได้แล้ว) ถึงกับรำพึงออกมาว่ามูราคามิช่างฉลาดล้ำ เขาคิดไว้ล่วงหน้าหมด เตรียมแผนการอย่างชัดเจนว่า ตัวละครตัวนี้จะไปปรากฏในนวนิยายและเรื่องสั้นต่อไปของเขา

มีประเด็นที่ค้างคาอยู่ในใจของมูราคามิและเขามักจะตอบย้ำต่อคนอ่าน ดิฉันคิดว่า การบุกเบิกเบเกอรี่ และการเผาโรงนาใน “มือเพลิง” (อยู่ในรวมเรื่องสั้นชุดแฟนมูราคามิรวมหัวเล่ม 1) มีอะไรบางอย่างที่เหมือนกัน มันคือการตั้งคำถามต่อชนบทรอบนิยามที่คนส่วนใหญ่นิยมทำเหมือนๆ กัน และชนบทเหล่านั้นทำให้ผู้คนมีความสุข

หรือไม่ ดิฉันคิดว่ามูราคามิกำลังจะถามคนอ่านว่าสิ่งเหล่านี้มันนำความสุขมาสู่เราจริงหรือ ตัวเอกของเรื่องในคำสาปร้านเบเกอรี่ เคยบุกเบิกเบเกอรี่เมื่อหลายปีก่อนสมัยที่เขายังเรียนมหาวิทยาลัย และหลังจากนั้น “...ผมกลับไปมหาวิทยาลัย เรียนจนจบ เข้าทำงานในบริษัทกฎหมาย และเรียนต่อเพื่อสอบเนติบัณฑิต แล้วผมก็พบคุณ แต่งงาน ผมไม่เคยทำอะไรแบบนั้นอีกเลย ไม่บุกเบิกเบเกอรี่อีกแล้ว” แต่ในที่สุด คำสาปบางอย่างก็กลับมาทำให้เขาบุกเบิกเบเกอรี่อีกครั้ง คำสาปนั้นอาจจะเป็นคำสาปเดียวกับที่ตัวเอกของเรื่อง “มือเพลิง” เคยผจญมาแล้ว ถ้าชีวิตแบบคนส่วนใหญ่ นำความสุขมาให้จริงๆ ทำไมคนเรายังต้องออกไปบุกเบิกเบเกอรี่ หรือเผาโรงนาอีก

เรื่องสั้นบางเรื่องมีความน่ารักรำพึงในตัวเอง ตัวอย่างพี่ชายและน้องสาว ที่นำเราไปสู่เส้นแบ่งเลือนๆ ของความรักแบบพี่ชายและน้องสาวกับความรักแบบคู่รัก ประวัติศาสตร์และความไม่รู้ของคนใน อาณาจักรโรมันล่มสลาย ชาวอินเดียนลูกฮือเมื่อปี 1881 ฮิตเลอร์บุกโปแลนด์ และโลกแห่งสายลมเกรี้ยวกราด ทำให้ดิฉันคิดถึง “สามเรื่องเยอรมันฝันเพื่อ” ในรวมเรื่องสั้นชุดแฟนมูราคามิรวมหัวเล่ม 1 อีกเช่นกัน มันให้อารมณ์แปลกประหลาดของมูราคามิกับการนำเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์มาใช้ในการเขียนเรื่องของเขา หรือแม้แต่ ช้างหาย ซึ่งก็เป็นการตั้งคำถามกับคุณค่าแห่งชีวิตที่เคยมี และได้หายไปแล้ว

มันทำให้เราเกิดความเศร้าสร้อยขึ้นมาจางๆ และพบว่า
ความสุขอันรุ่งโรจน์ในอดีตได้ผ่านไปแล้วจริงๆ

ระหว่างการจัดทำต้นฉบับรวมเรื่องสั้นเล่มนี้ ดิฉันสนุก-
สนานกับการทำเชิงอรรถทำเรื่องเพิ่มเติมเข้าไปในบาง
เรื่อง มันทำให้ดิฉันรู้ว่ามูราคามิฟังเพลงแบบไหน กิน
อาหารแบบไหน อ่านหนังสืออะไร ยุคสมัยของเขาเป็น
อย่างไร เหมือนเราได้แกะรอยนักเขียนคนโปรดของเรา
สิ่งเหล่านี้เป็นความสุขของนักอ่านไม่ใช่หรือ

หวังเป็นอย่างยิ่งว่าคนอ่านคงสนุกกับการแกะรอยความ
คิดและชีวิตของมูราคามิเหมือนเช่นดิฉัน

ดวงฤทัย เอสะนาชาตั้ง

HYPERLINK “<http://a-wild-sheep-chase.bloggang.com>”

<http://a-wild-sheep-chase.bloggang.com>

HYPERLINK “<http://twitter.com/Duangruethai>” [http://](http://twitter.com/Duangruethai)

twitter.com/Duangruethai

จากบรรณาธิการเล่ม

ดวงฤทัย เอสะนาชาตั้ง

แฟนฮารุกิ มูราคามิ ตัวยง แม่งานและบรรณาธิการของ หนังสือรวมเรื่องสั้นชุดแฟนมูราคามิรวมหัว

ทำงานเกี่ยวข้องกับหนังสือมาตลอด นับตั้งแต่เป็น
กองบรรณาธิการนิตยสาร บรรณาธิการนิตยสาร กองบรรณา-
ธิการสำนักพิมพ์ บรรณาธิการสำนักพิมพ์ เคยดำรงตำแหน่ง
ฝ่ายวิชาการของนิตยสารสารคดีและกองบรรณาธิการสำนัก
พิมพ์สารคดีในยุคก่อตั้งสำนักพิมพ์ เป็นประสบการณ์ที่ให้ความ
เข้มข้นทั้งการทำงานนิตยสารและทำงานสำนักพิมพ์
ทำงานบรรณาธิการสำนักพิมพ์ครั้งแรกที่สำนักพิมพ์ Gender
Press

ปัจจุบันเป็นบรรณาธิการและผู้ก่อตั้งสำนักพิมพ์เล็กๆ
ชื่อระหว่างบรรทัด สำนักพิมพ์เล็กๆ นี้ดำเนินการสูปีที่เก้าแล้ว

หลงรักตัวหนังสือของมูราคามิอย่างถอนตัวไม่ขึ้น มา
นับตั้งแต่ได้อ่าน รักเร้นในโลกคู่ขนาน ตั้งแต่นั้นมาก็ตามหา
หนังสือของมูราคามิทุกเล่มที่มีวางขายในประเทศไทยทั้งภาษา
ไทยและภาษาอังกฤษ ถ้ามัวตัวเองหลายครั้งถึงสาเหตุของการ
ถอนตัวไม่ขึ้นจากตัวหนังสือของเขา ได้คำตอบว่ามูราคามิ
อธิบายถึงสิ่งที่ไม่สามารถอธิบายได้ที่ตกค้างในใจมาเนิ่นนาน
นับตั้งแต่การรำลึกถึงอดีตที่ไม่สามารถกลับไปได้ มูราคามิสั้น
คลอนลิ่งที่เราเคยเชื่อมั่นในปัจจุบัน รวมไปถึงการตั้งคำถาม
ต่ออนาคตที่ไม่สามารถมองเห็นได้ คุณูปการอันสำคัญยิ่งของ
มูราคามิคือการบอกว่าเราจะยืนอยู่ได้อย่างไรท่ามกลางซาก
ปรักหักพังเหล่านี้

สารบัญ

คำสาปร้านเบเกอรี่

วชิรา

13

ช่างหาย

มาลินทา คุปต์

35

พี่ชาย น้องสาว

ไทรวุฒิ จุฬพงษ์ศรี

69

ฟ้าเฟด และทวีปที่จมดิ่ง

จินนี่ สารโกเศศ

119

อาณาจักรर्मันล่มสลาย

ชาวอินเดียยลลูคซีอเมื่อปี 1881 ฮิตเลอร์บุกโปแลนด์

และโลกแห่งสายลมเกรี้ยวกราด

สิงห์ สุวรรณกิจ

151

ตำนานนกไขลาน

อนุสรณ์ ติปยานนท์

165

คำสาปร้านเบเกอรี่

๑๖๖๓

ผมไม่ค่อยแน่ใจว่าตัดสินใจถูกหรือไม่ที่เล่าเรื่องบุกร้านเบเกอรี่ให้ภรรยาฟัง แต่เอาเถอะ มันอาจไม่ใช่เรื่องถูกหรือผิด บางทีการเลือกผิดก็อาจให้ผลลัพธ์ที่ถูก หรือไม่ก็กลับกัน ผมเองยอมรับได้ว่า ที่จริงเราไม่เคยได้เลือกอะไรสักอย่าง ทุกสิ่งเกิดขึ้นเอง หรือไม่ก็ไม่เกิด

ถ้ามองว่าการที่ผมเล่าเรื่องบุกร้านเบเกอรี่ให้ภรรยาฟังเป็นเพียงเรื่องที่เกิดขึ้น ผมไม่เคยคิดจะพูดเรื่องนี้ขึ้นมาอีก จริงๆ ผมลืมเรื่องนี้หมดแล้ว แล้วมันก็ไม่ใช่การฟื้นฟูหยาดฟ้าด้วย

สิ่งที่ทำให้เรื่องบุกร้านเบเกอรี่ผุดขึ้นมาอีกครั้งคือความหิวจนท้องกิว มันเกิดขึ้นราวตีสอง เรากินอาหารค่ำเบาๆ ไปตอนหกโมงเย็น คลานไปนอนตอนสามทุ่มครึ่ง และผล็อยหลับไป แล้วจู่ๆ เราก็ตื่นขึ้นมาทันที อีกสองสามนาที่ถัดมา ความหิวโหยทวีความรุนแรงเหมือนทอร์นาโดในเรื่องพอมดมหัสจรรย์แห่งอ้อซ มันเป็นความหิวที่สาหัสสากรรจ์เกินควบคุม

ในตู้เย็นของเราไม่มีสิ่งที่สามารถจำแนกอยู่ในหมวดหมู่ว่าอาหารได้แม้แต่อย่างเดียว เรามีน้ำสลัด

ฝรั่งเศษหนึ่งขวด เบียร์หกกระป๋อง หัวหอมเหี่ยวๆ สองหัว เนยหนึ่งชิ้น และก้อนดักลิ้นในตู้เย็นหนึ่งก้อน ระยะเวลาสองสัปดาห์ของชีวิตแต่งงาน ยังไม่ทำให้เราเข้าใจ เรื่องพฤติกรรมการลดความอ้วนต้องทำอะไรสักอย่าง ปล่อยให้ไปเถอะ

ผมทำงานในบริษัทกฎหมาย ส่วนเธอทำงาน เลขานุการที่โรงเรียนสอนออกแบบ ผมอายุราวๆ ยี่สิบแปด หรือยี่สิบเก้า (ทำไมผมจึงจำปีที่แต่งงานได้ไม่แม่นยำก็ไม่รู้) ส่วนเธออ่อนกว่าผมสองปีแปดเดือน ร้านขายของชำเป็นสิ่งสุดท้ายในหัวเรา

เราทั้งคู่รู้สึกหิวเกินกว่าจะหลับได้ ความหิวมัน ทำร้ายเราอยู่อย่างนั้น แต่ในอีกทางหนึ่ง เราก็หิวเกินกว่า จะไปทำอะไรที่มันเป็นประโยชน์ เราลุกขึ้นจากเตียง แล้วไปที่ครัว นั่งตรงข้ามกันคนละมุมโต๊ะ ทำไมความหิว ถึงทรมานได้ขนาดนั้นะ

เราผลัดกันเปิดตู้เย็นและได้แต่หวัง แต่ไม่ว่าเราจะมองเข้าไปสักกี่ครั้ง สิ่งที่อยู่ข้างในก็ไม่เคยเปลี่ยน เบียร์ หัวหอม เนย น้ำสลัดและที่ดักลิ้น เป็นไปได้ที่จะเอาหอมผัดกับเนย แต่ไม่มีทางที่หัวหอมเหี่ยวๆ สองหัว จะเต็มเต็มกระเพาะอันว่างเปล่าของเรา แล้วหัวหอมมัน ก็ควรจะเอาไว้กินกับของอย่างอื่น มันไม่ใช่อาหารชนิดที่จะใช้เติมเต็มความหิว

“คุณผู้หญิงสนใจน้ำสลัดฝรั่งเศษผัดกับก้อนดักลิ้นไหมครับ ”

ผมคาดว่าเธอจะไม่สนใจความพยายามจะตลก แล้วเธอก็ไม่สนใจจริงๆ “ขึ้นรถแล้วออกไปหาร้านอาหารที่เปิดทั้งคืนดีกว่า” ผมบอก “มันต้องมีสักร้านบนไฮเวย์”

เธอปฏิเสธข้อเสนอนี้ “เราทำอย่างงั้นไม่ได้นะ คุณไม่ควรออกไปหาอะไรกินข้างนอกหลังเที่ยงคืน” เธอออกจะหัวโบราณในเรื่องแบบนี้

ผมหายใจหนึ่งครั้งแล้วพูดว่า “ผมก็ว่าไม่ควร”

เมื่อไหร่ที่ภรรยาของผมแสดงความคิดเห็น (หรือแนวคิด) มันจะสะท้อนกลับไปกลับมาในหัวด้วยอำนาจของความชัดเจน นี่อาจจะเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นกับคู่แต่งงานใหม่ ผมก็ไม่รู้ แต่ตอนที่เธอพูดสิ่งนี้ ผมเริ่มคิดว่ามันเป็นความหิวชนิดพิเศษ ไม่ใช่ความหิวชนิดทำให้อิ่มได้ด้วย การคุยถึงการออกไปหาร้านอาหารตลอดคืนบนไฮเวย์

ความหิวชนิดพิเศษ แล้วมันคืออะไรล่ะ

ผมสามารถอธิบายสิ่งนี้ได้ในรูปแบบของหนัง

หนึ่ง ผมอยู่ในเรือเล็กๆ ลอยอยู่ในท้องทะเลเงียบสงบ สอง ผมมองลงไปใต้น้ำข้างล่าง เห็นยอดภูเขาไฟ โผล่ทะยานขึ้นมาจากพื้นมหาสมุทร สาม ยอดภูเขาไฟดูเหมือนจะอยู่ใกล้ผิวน้ำ แต่ใกล้แค่ไหนนั้นผมบอกไม่ได้สี่ มันเป็นเพราะการหักเหของแสงใต้น้ำกับการรับรู้ระยะทาง

นี่เป็นการอธิบายภาพที่ปรากฏในหัวที่แม่นยำ และชัดเจนที่สุดในช่วงสองสามวินาทีระหว่างที่ภรรยาผมปฏิเสธที่จะออกไปหาร้านอาหารที่เปิดตลอดคืน แล้วผมเห็นด้วยว่า “ไม่ควร” ผมไม่ใช่ ชิกมุนด์ พรอยด์ เลยไม่

สามารถวิเคราะห์ภาพในหัวได้แม่นยำนัก แต่ผมรู้โดยสัญชาตญาณว่า ภาพเหล่านั้นเกิดขึ้น ซึ่งเป็นผลมาจากความหิวอันแสนพิลึกพิลั่นของผม ผมจึงเห็นด้วยกับแนวคิด (หรือคำคัดค้าน) ของเธอ

เราทำสิ่งที่ทำได้ คือเปิดเบียร์ดื่ม มันดีกว่ากินหัวหอมพวกนั้นเป็นไหนๆ เธอไม่ค่อยชอบดื่มเบียร์นัก เราจึงแบ่งเบียร์กัน สองกระป๋องของเธอ สี่กระป๋องของผม ขณะที่ผมดื่มกระป๋องแรก เธอรื้อชั้นในครัวเหมือนกระรอกในเดือนพฤศจิกายน แล้วในที่สุดเธอก็กลับมาพร้อมห่อคุกกี้ที่มีคุกกี้เนยเหลืออยู่สี่ชิ้น มันนิ่มและชื้น แต่เราก็กินมันคนละสองอันอย่างเอร็ดอร่อย

แต่ดูเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น เพราะความหิวของเราว่างใหญ่และไร้ขอบเขตเหมือนคาบสมุทรชีนัย คุกกี้เนยและเบียร์จึงไม่ช่วยอะไรเลย

เวลาเคลื่อนผ่านในความมืดเหมือนตะกั่วถ่วงเบ็ดในท้องปลา ผมอ่านข้อความข้างกระป๋องเบียร์ จ้องนาฬิกา มองประตูตู้เย็น พลิกหนังสือพิมพ์ฉบับเมื่อวานนี้ ผมใช้ขอบโปสเตอร์การ์ดเขียนเศษคุกกี้บนโต๊ะ

“ฉันไม่เคยหิวอย่างนี้มาก่อนในชีวิต” เธอบอก
“ฉันสงสัยว่าต้องทำอะไรกับชีวิตแต่งงานบ้างหรือเปล่า”

“อาจจะ” ผมบอก “หรืออาจจะไม่”

ระหว่างที่เธอตะกุกตะกักหาเศษอาหาร ผมพึงขอบเรือและมองลงไปที่ยอดภูเขาไฟใต้น้ำ ความใสของน้ำในมหาสมุทรรอบๆ เรือ ทำให้ผมรู้สึกไม่ค่อยมั่นคง เหมือน

มีโพรงเปิดอยู่ที่ไหนสักแห่งข้างหลังเส้นประสาทในช่องท้อง - เหมือนถ้าทึบปิดสนิทจนอากาศเข้าไม่ได้ ไม่มีทางเข้าหรือทางออก มีอะไรสักอย่างในความรู้สึกขาดหายนี้ - ความรู้สึกของความจริงที่มีอยู่ของความไม่มีอยู่ - คล้ายๆ ความเกร็งกลัวเวลาคุณป็นไปสู่อุดหอคอยที่สูงมาก การเชื่อมโยงระหว่างความหิวกับการกลัวความสูงเป็นการค้นพบครั้งใหม่ของผม

สิ่งนี้เคยเกิดขึ้นกับผมมาแล้วครั้งหนึ่ง ผมเคยมีประสบการณ์แบบเดียวกันนี้มาแล้วหนึ่งครั้ง ผมเคยท้องว่างแบบนี้มาแล้ว...เมื่อไหร่ล่ะ... มันคือ -

“ตอนที่บุกบ้านเบเกอร์” ผมได้ยืนยันเองพูด

“บุกบ้านเบเกอร์หรือ คุณกำลังพูดถึงอะไรเนี่ย”
แล้วเรื่องก็เริ่มต้น

“ผมเคยบุกบ้านเบเกอร์หนึ่งครั้ง นานแล้ว ไม่ใช่ร้านใหญ่ ไม่ใช่ร้านมีชื่อเสียง ขนมปังก็ไม่ได้พิเศษอะไร แต่ก็ไม่แย เป็นร้านเบเกอร์เล็กๆ ธรรมดาๆ ในละแวกบ้าน มันอยู่กลางดงร้านค้า มีชายชราเป็นเจ้าของ ซึ่งทำทุกอย่างด้วยตัวเอง อบขนมตอนเช้า แล้วถ้าขายหมดเขาก็จะปิดร้านไปเลย

“ถ้าคุณจะบุกบ้านเบเกอร์ ทำไม่ต้องร้านนั้น”

“คือมันไม่มีเหตุผลอะไรที่จะบุกบ้านใหญ่ เรา

อ้างกาย

บาลีนา กุปต์

ตอนที่อ้างหายไปจากโรงช้างของเมืองเรานั้น ผมอ่านพบเรื่องนี้จากหนังสือพิมพ์ วันนั้นนาฬิกาปลุกปลุกผมตอน 6.13 นาฬิกาเหมือนเคย ผมเข้าไปในครัว ต้มกาแฟและปิ้งขนมปัง เปิดวิทยุ ทางหนังสือพิมพ์ลงบนโต๊ะในครัว และเริ่มต้นเคี้ยวและอ่านไปพร้อมกัน ผมเป็นคนจำพวกที่อ่านหนังสือพิมพ์ตั้งแต่ไล่จากหน้าแรกไปจนหน้าสุดท้าย ตามลำดับด้วย ดังนั้นจึงต้องใช้เวลาพักหนึ่งกว่าจะถึงบทความเกี่ยวกับช้างหาย หน้าแรกมีแต่เรื่องเกี่ยวกับ โครงการสตาร์วอร์ส¹ และความขัดแย้งทางการค้ากับอเมริกา หลังจากนั้นผมก็ลุยผ่านข่าวในประเทศ ข่าวต่างประเทศ ข่าวเศรษฐกิจ จดหมายถึงบรรณาธิการ บทวิจารณ์หนังสือ โฆษณาขายบ้านและที่ดิน ข่าวกีฬา และสุดท้ายก็เป็นข่าวท้องถิ่น

เรื่องช้างเป็นข่าวนำในส่วนข่าวท้องถิ่น พาดหัวตัวใหญ่ผิดปกติเตะตาผม ช้างหายที่ซานกรุงโตเกียว และข้างล่างมีข้อความตัวเล็กลงไปอีกชิ้นหนึ่งว่า ชาวบ้านกำลังหวาดกลัว บ้างเรียกร้องการตรวจสอบ มีภาพถ่ายตำรวจกำลังตรวจโรงช้างที่ว่างเปล่า เมื่อไม่มี

ข้าง ที่ตรงนั้นก็เหมือนจะมีอะไรผิดปกติ มันดูใหญ่โตเกินจำเป็น ว่างเปล่าและเลื่อนลอย เหมือนสัตว์ตัวโตแห่งเดียวที่ใส่ถุงถูกควักออกไปแล้ว

ผมปิดเศษขนมปังออก แล้วไล่อ่านทุกบรรทัดอย่างละเอียด มีการพบว่าข้างหายไปเป็นครั้งแรกตอนบ่ายสองโมงวันที่ 18 พฤษภาคม ซึ่งเป็นวันก่อนหน้านั้น ตอนที่คนจากบริษัททำอาหารกลางวันส่งโรงเรียนขนอาหารมาส่งตามปกติ (ส่วนใหญ่ข้างจะกินเศษอาหารที่เหลือจากมือกลางวันของเด็กๆ ในโรงเรียนประถมท้องถิ่น) บนพื้นมีปลอกเหล็กที่เคยรัดขาหลังของข้างวางอยู่ โดยที่ยังล็อกเรียบริ้ว เหมือนว่าข้างได้ลอดผ่านปลอกนั้นออกไป และข้างก็ไม่ใช่สิ่งมีชีวิตเดียวที่หายไป แต่ควาญข้างซึ่งเป็นคนดูแลและให้อาหารมันมาแต่แรกก็หายไปด้วย

ข้อมูลในบทความบอกว่ามีผู้เห็นข้างและควาญครั้งสุดท้ายหลังห้านาฬิกาวันก่อนหน้านั้น (17 พฤษภาคม) คือนักเรียนประถมสี่ห้าคนที่มาดูข้างและวาดรูปสี่เหลี่ยมหนังสือพิมพ์กล่าวว่าเด็กกลุ่มนี้ต้องเป็นคนกลุ่มสุดท้ายที่ได้เห็นข้างแน่นอน เพราะควาญจะปิดประตูรั้วโรงเรียนเมื่อเสียงหวูดหกโมงดัง

คำให้การของเด็กนักเรียนบอกตรงกันว่าตอนนั้นทั้งข้างและควาญไม่ได้มีอะไรผิดปกติเลย ข้างก็ยืนอยู่ตรงที่มันยืนทุกครั้ง คือตรงกลางลาน แกว่งวงไปมา หรือหรีดาเหยียวย่นเป็นครั้งคราว มันเป็นข้างสุดแสนซาวจนจะขยับแต่ละครั้งต้องใช้ความพยายามมหาศาล

ขนาดที่ว่ามันที่เห็นมันเป็นครั้งแรกจะกลัวว่ามันอาจล้มลงและสิ้นลมหายใจได้ทุกเวลา

อายุของข้างตัวนี้เป็นเหตุให้เมืองของเราับเลี้ยงมันเมื่อปีก่อน เมื่อสวนสัตว์เอกชนเล็กๆ ที่ซานเมืองต้องปิดตัวลงเพราะปัญหาการเงิน นายหน้าค้าสัตว์ป่าคนหนึ่งหาที่อยู่ให้สัตว์อื่นๆ ได้ตามสวนสัตว์ทั่วประเทศ แต่สวนสัตว์ทั้งหลายมีข้างมากมายแล้ว และไม่มีที่ไหนเต็มใจจะรับสัตว์แก่ๆ อ่อนแอ ที่ดูเหมือนจะหัวใจวายตายได้ทุกเวลาเอาไว้ ดังนั้น หลังจากเพื่อนๆ ไปกันหมดแล้วข้างจึงยืนไม่มีอะไรทำอยู่ในสวนสัตว์ทรุดโทรมอยู่เกือบสี่เดือน คือก็ใช้ว่าก่อนหน้านั้นมันจะมีอะไรทำหรอคะ

เรื่องนี้สร้างความยุ่งยากมากอยู่ ทั้งกับสวนสัตว์และกับทางเมือง ทางสวนสัตว์ขายที่ดินให้นักพัฒนาที่ดินผู้กำลังวางแผนสร้างคอนโดมิเนียม และทางเมืองก็ออกไปอนุญาตไปแล้วด้วย ยิ่งปัญหาข้างคาราคาซังอยู่นานเท่าไร นักพัฒนาก็ต้องจ่ายดอกเบี้ยไปเปล่าๆ มากเท่านั้น แต่ถึงอย่างนั้นจะไปฆ่าเจ้านั้นทิ้งเสียเฉยๆ ก็ไม่ได้อยู่ดี ถ้ามันเป็นลิงสไปเดอร์² หรือค้างคาว ก็อาจจะหนีความผิดไปได้ไม่ยาก แต่การฆ่าข้างนี้มันปกปิดกันได้ลำบากเกินไป และหากเรื่องแดงออกมาที่หลังจริงๆ ผลที่ตามมาก็จะรุนแรงมหาศาล ดังนั้นทุกฝ่ายจึงมาประชุมกันเพื่อพิจารณาเรื่องนี้ และได้ร่างข้อตกลงว่าด้วยการจัดการเจ้าข้างชราว่า

1. ทางเมืองจะรับเป็นเจ้าของข้างโดยไม่เสียค่า

พี่ชาย น้องสาว

ไทรจตุศิ จุลพวงภรต

มันคงเกิดขึ้นทุกครั้งอยู่แล้ว แต่ผมก็ไม่ชอบคู่หมั้นน้องสาว ผมตั้งแต่วินาทีแรกที่ได้เจอ และยิ่งผมชอบเขาน้อยลงเท่าไร ก็ยิ่งสงสัยน้องสาวของผมมากขึ้นเท่านั้น ผมผิดหวังกับการเลือกของเธอ

บางทีผมอาจเป็นคนใจแคบ

ดูเหมือนน้องสาวผมก็คิดแบบนี้เช่นกัน เราไม่ได้คุยกันเรื่องความรู้สึกของผมหรอก แต่ดูเหมือนเธอรู้ว่าผมไม่ชอบแฟนเธอ และเธอก็แสดงความไม่พอใจออกมา

“พี่เป็นคนมองอะไรแคบๆ” เธอว่าฉัน

ในเวลานั้น เรากำลังคุยกันเรื่องสปาเก็ตตี้กันอยู่ เธอหาว่าผมเป็นคนมองสปาเก็ตตี้แบบแคบๆ

แน่นอนว่าเธอยังไม่ได้พูดถึงที่อยู่ในใจจริงๆ หรอก คู่หมั้นของเธอยังซ่อนตัวอยู่ในบางแห่งหลังสปาเก็ตตี้จานนี้ เรากำลังเถียงเกี่ยวกับเขาโดยใช้เจ้าสปาเก็ตตี้เป็นตัวแทนอยู่

เรื่องทั้งหมดเริ่มขึ้นในบ่ายวันอาทิตย์ตอนที่เธอออกความเห็นว่าราน่าจะไปกินอาหารอิตาเลียน “ได้เลย” ผมบอก เพราะตอนนั้นผมก็อยากกินอยู่เหมือนกัน เ

ไปที่ร้านสปาที่ดีที่สุดเล็กๆ น่ารักที่อยู่ตรงข้ามสถานีรถไฟ และเพิ่งเปิดใหม่ได้ไม่นานนัก ผมสั่งสปาเก็ตตี้กับมะเขือยาว และกระเทียม ส่วนเธอเลือกสปาเก็ตตี้กับซอสเปสโต้ ในขณะที่รออาหาร ผมดื่มเบียร์ไปขวด ตั้งแต่เข้ามาทุกอย่างดูลงตัว มันเป็นวันอาทิตย์ของเดือนพฤษภาคมที่อากาศดีเหลือเกิน

แต่แล้วปัญหาก็มา เริ่มจากตัวสปาเก็ตตี้เอง นั่นแหละเพราะรสชาติมันแย่มากเหลือเกิน ผิวหน้าของพาสต้าเป็นแป้งที่มีรูปร่างประหลาดๆ ส่วนข้างในก็แข็งและเหมือนยังไม่สุก และถ้าพูดถึงเนยที่เขาใช้ล่ะก็ ขนาดสุนัขก็ดมเหม็นหน้าหนี ผมกินได้ไม่ถึงครึ่ง แล้วเรียกเด็กเสิร์ฟมาเก็บจานไปเลย

น้องสาวข้าเลือกมองผมครั้งสองครั้งแต่ยังไม่พูดอะไร เธอใช้เวลาหมดไปกับการยอมกินทุกสิ่งทุกอย่างที่พวกเขาเสิร์ฟให้ ส่วนผมนั่งจิบเบียร์แล้วมองไปนอกหน้าต่าง

“รู้นะว่าพี่ไม่ชอบ แต่ไม่ต้องเหลืออาหารเยอะขนาดนั้นก็ได้”

“แหะ”

“รสชาติมันไม่ได้แยขนาดนั้นหรอกนะ พี่น่าจะผื่นทานเข้าไปหน่อย”

“ทำไมฉันต้องทำด้วย นี่มันกระเพาะฉันนะ ไม่ใช่ของเธอซะหน่อย”

“ก็ร้านนี้เพิ่งเปิดใหม่นี้ พ่อครัวเขาอาจยังไม่ชิน

กับเครื่องไม้เครื่องมือก็ได้ มันไม่ตายหรอกนะกับการให้กำลังใจเขาหน่อย” เธอพูด ก่อนที่จะจิบกาแฟไร้รสชาติที่พวกเขาเพิ่งเสิร์ฟเธอ

“เธออาจพูดถูกก็จริง” ผมว่า “แต่มันก็สมควรอยู่แล้วไม่ใช่หรือที่คนเราจะเหลืออาหารที่เขาไม่อยากกิน”

“ดี เป็นความผิดของฉัน พ่อคนแสนรู้”

“เธอมีปัญหาอะไรของเธอ เวลานั้นของเดือนอีกแล้วหรือ”

“อย่ามาพูดกับฉันแบบนี้”

“ใจเย็น” ผมพูด “อย่าลืมนะ ว่าเธอกำลังพูดอยู่กับคนที่รู้ดีว่าประจำเดือนของเธอเริ่มมาตั้งแต่เมื่อไร เธอน่ะมาช้า จนแม่ต้องพาไปหาหมอ”

“ถ้ายังไม่หุบปากอีก ฉันจะพาหนังสือใส่หน้าพี่แล้วนะ”

เธอเริ่มเครียดขึ้นมา ผมก็เลยหยุดพูด

“ปัญหาของพี่ก็คือ พี่เป็นคนใจแคบกับทุกอย่าง”

เธอพูดขณะดื่มครีมลงไปในกาแฟ (เห็นไหม ผมบอกแล้วว่ากาแฟนั้นไร้รสชาติสิ้นดี) “พี่เห็นแต่ด้านไม่ดีของทุกอย่าง พี่ไม่เคยพยายามมองส่วนที่ดีเลย ถ้าอะไรมันไม่ถึงมาตรฐานของพี่ พี่ก็จะไม่แตะมันเลย มันน่ารำคาญมาก”

“มันก็อาจจะจริง แต่นี่ชีวิตของฉันนะ ไม่ใช่ของเธอ”

“และพี่ก็ไม่แคร์เลยว่าพี่ไปทำร้ายคนอื่นมาก

พาแปด และทวีปที่จ้อมถึง

จันดี สารโกเศศ

1.

หลังจากที่แยกกับสองฝาแฝดได้เป็นเวลาประมาณครึ่งปี ผมก็บังเอิญไปเห็นรูปของพวกเธอในนิตยสารฉบับหนึ่ง

ในรูปนั้น พวกเธอไม่ได้สวมเสื้อเทรนเนอร์ราคาถูกเบอร์ 208 และ 209 ที่เคยสวมเป็นประจำขณะที่ยังอยู่กับผม ในรูปนั้นพวกเธอสวมเสื้อผ้าดูดีที่แตกต่างไปจากเดิม หนึ่งในพวกเธอสวมชุดวันพีชใหม่พรม ส่วนอีกคนหนึ่งสวมเสื้ออะไรสักอย่างที่ดูเหมือนเสื้อสูทผ้าคอตตอนหยาบๆ ผมของพวกเธอยาวกว่าเดิมมาก และพวกเธอก็ยังแต่งหน้าบางๆ อีกด้วย

ถึงพวกเธอจะดูต่างออกไป แต่ผมก็รู้ทันทีว่าเป็นพวกเธอ

ถึงแม้ว่าหนึ่งในพวกเธอจะหันหลัง และอีกคนหนึ่งยังมองเห็นเพียงด้านข้าง แต่วินาทีที่เปิดไปที่นิตยสารหน้านั้น ผมก็รู้ทันทีว่าเป็นพวกเธอ เหมือนเวลาที่ได้ยินโน้ตตัวแรกของเพลงที่ฟังมาหลายร้อยครั้ง ผมรู้ได้ในเสี้ยววินาที ผมรู้ทันทีว่า พวกเธออยู่ตรงนั้น

รูปใบนั้นเป็นรูปดิสโก้เธคที่เพิ่งเปิดใหม่ในย่าน
รปภกิ รูปของพวกเขาอยู่ในหน้าแรกของบทความเรื่อง
“สถานที่ที่เยียวล่าสุดของโตเกียว” ที่มีความยาว 6 หน้า

รูปภายในดิสโก้เธคที่กว้างใหญ่ ถูกถ่ายลงมา
จากด้านบนด้วยเลนส์มุมกว้าง ถ้าไม่บอกว่านี่เป็น
ดิสโก้เธค ก็คงนึกว่าเป็นอะควาเรียม หรือไม่ก็เรือน
กระจกที่สร้างได้อย่างงดงาม ที่นี่ก็อย่างนั้นเป็นเพราะ
ภายในดิสโก้เธคทั้งหมดทำจากกระจก ตั้งแต่พื้นขึ้นไป
จนถึงเพดาน ทั้งโต๊ะ กำแพง และของตกแต่งในร้าน
ทั้งหมดทำจากกระจก และยังมีไม้ประดับขนาดใหญ่อยู่
ภายในด้วย

บริเวณภายในร้าน มีบลิ๊อคแก้วกันแสงที่ออก
เป็นส่วนๆ ในแต่ละบลิ๊อค มีผู้คนที่กำลังดื่มสังสรรค์อยู่
หลายคนในนั้นกำลังเดินรำ สำหรับผม มันดูเหมือนหุ่น
จำลองของมนุษย์ที่ถูกต้องตามสัดส่วนและดูโปร่งแสง

ที่มุมซ้ายของรูป มีโต๊ะรูปวงรีตัวใหญ่ทำจาก
กระจก และพวกเขาก็นั่งอยู่ที่โต๊ะตัวนั้น ด้านหน้าของ
พวกเขามีแก้วค็อกเทลใบใหญ่สองใบ กับจานใส่ของ
ขบเคี้ยวอยู่อีกหลายใบ หนึ่งในพวกเขาจับพนักงานแก้วด้วย
สองมือ แล้วหันหลังไปมองฟลอร์เต้นรำซึ่งอยู่อีกด้านของ
กระจกอย่างตั้งอกตั้งใจ ส่วนพวกเขาอีกคนหนึ่งก็กำลัง
คุยกับผู้ชายที่นั่งอยู่ข้างๆ ถ้าภาพภาพนี้ไม่ใช่ภาพของพวกเขา
เธอก็มันก็คงเป็นเพียงแค่ภาพถ่ายธรรมดาๆ ที่ไม่ได้มี
อะไรพิเศษ ก็แค่ผู้หญิงสองคนกับผู้ชายคนหนึ่ง กำลังนั่ง

ดื่มเหล้ากันในดิสโก้เธค และชื่อของดิสโก้เธคแห่งนั้น
ก็คือ “เดอะ กลาส เคจ” ซึ่งหมายถึง “กรงแก้ว”

ผมได้นิตยสารเล่มนี้มาด้วยความบังเอิญ ตอนนั้น
ผมมาถึงก่อนเวลานัดคุยงาน ผมจึงมานั่งฆ่าเวลาที่ร้าน
กาแฟ ผมหยิบนิตยสารออกมาจากชั้นวางนิตยสารที่อยู่
ในร้าน ผมเปิดอ่านผ่านๆ ไปทีละหน้าๆ ไม่อย่างนั้นผม
คงไม่มาอ่านนิตยสารของเดือนที่ผ่านมาหรอก

ได้รูปของพวกเขา มีคำบรรยายธรรมดาๆ ที่พบ
เห็นได้ทั่วไป เขียนอยู่ว่า “กลาสเคจเปิดเพลงใหม่ล่าสุด
ในโตเกียว และเป็นที่ยอมรับของคนทันสมัย” ภายในร้าน
รายล้อมด้วยกระจกเหมือนอย่างชื่อของร้าน เห็นแล้วนึกถึง
เขาวงกตสีใส ที่นี้เสิร์ฟค็อกเทลหลากหลายชนิด และเล่นเพลง
ที่อยู่ในความนิยม ประตูทางเข้ามีเจ้าหน้าที่ตรวจเช็ค
ความเรียบร้อยอยู่ ถ้าแต่งตัวไม่เหมาะกับสถานที่ พวกที่
ไม่มีเพื่อนมาด้วย ก็จะไม่ได้รับอนุญาตให้ผ่านเข้าไปได้

ผมสั่งกาแฟแก้วที่สองกับพนักงานเสิร์ฟ แล้วถาม
ว่าจะได้นิตยสารหน้านี้กลับไปได้หรือไม่ เธอตอบว่า
ตอนนี้เจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบไม่อยู่ เธอจึงไม่ทราบ แต่ก็
คิดว่าไม่น่าจะเป็นอะไร คงไม่มีใครทันสังเกต ผมจึงใช้
เมนูอาหารที่ทำจากพลาสติกตัดมันออกมา พับเป็นสี่ทบ
แล้วใส่ลงในกระเป๋าเสื้อแจ็กเก็ต

ขณะที่ผมกลับมาถึงสำนักงาน ประตูถูกเปิดทิ้งไว้
และภายในก็ไม่มีใครอยู่ เอกสารวางกระจายอยู่บนโต๊ะ

ตำนานนกไขลาน

อนุสรณ์ ตปยานนท์

ผมกำลังต้มเส้นสปาเก็ตตี้ในครัวขณะที่หญิงสาวคนนั้นโทรมา ก่อนหน้าที่เส้นจะได้ที่ ผมกำลังผิวปากเพลงลา กัชชา ลาดรา¹ ของรอสลินี² ทางคลื่นวิทยุเอฟเอ็ม มันช่างเป็นเพลงประกอบการต้มเส้นสปาเก็ตตี้ที่สมบูรณ์แบบเสียนี้กระไร

เมื่อได้ยินเสียงโทรศัพท์ ผมพูดกับตัวเองว่าอย่าไปแยแสมัน ต้องต้มเส้นให้เสร็จก่อน มันเกือบจะได้ที่แล้วและนอกจากนั้น คลอดิโอ แอบบาโด³ และวงลอนดอนซิมโฟนีของเขากำลังบรรเลงเพลงดั่งขึ้นเป็นลำดับ อย่างไรก็ตามผมลองคิดอีกที ผมหรีโพลง ตรงไปที่ห้องรับแขก และหยิบหูโทรศัพท์ขึ้นสนทนาทั้งที่มีตะเกียบยาวอยู่ในมือ อาจจะเป็นเพื่อน หรือบางทีอาจเป็นข่าวจากงานใหม่

“ฉันขอเวลาคุณแค่สิบนาที” มีเสียงผู้หญิงดังออกมาจากปลายสายนั้น

“อะไรนะ” ผมตอบกลับไปอย่างประหลาดใจ

“พูดอีกทีสิครับ”

“ฉันพูดว่า ฉันขอเวลาคุณแค่สิบนาทีเท่านั้น”

หญิงสาวผู้นั้นพูดซ้ำ

ผมแน่ใจว่าไม่เคยได้ยินเสียงผู้หญิงคนนั้นมาก่อนเลยในชีวิต ผมมั่นใจว่าหูของผมเป็นหูชั้นยอด ดังนั้นผมจึงเชื่อมั่นต้องทำงานไม่ผิดพลาด นี่เป็นเสียงของผู้หญิงที่ผมไม่รู้จัก เป็นเสียงพูดในลำคอ ที่แผ่วเบาและไร้อารมณ์

“ต้องขอโทษด้วย แต่คุณต้องการต่อสายไปที่ไหน” ผมสนทนากับเธออย่างสุภาพที่สุดเท่าที่จะทำได้

“มันจะต่างอะไรเล่า สิ่งที่คุณต้องการคือเวลาสิบนาทียของคุณ เป็นสิบนาทียที่เราจะได้ทำความเข้าใจซึ่งกันและกัน” เธอตรงเข้าประเด็นอย่างประณีตและรวดเร็ว

“ความเข้าใจซึ่งกันและกันนี่”

“เป็นความเข้าใจซึ่งความรู้สึกของเรา” หญิงสาวคนนั้นตอบหัววนๆ

ผมยึดคอมองไปที่ประตูครัวที่เปิดทิ้งไว้ มีไอสีขาวพวยพุ่งขึ้นจากหม้อต้มสปาเก็ตตี้ และแอบบาโดยังคงอำนวยเพลงของเขาต่อไป

“ถ้าคุณไม่ว่าอะไร ตอนนี้ผมกำลังต้มเส้นสปาเก็ตตี้ และมันกำลังจะได้ที่ ถ้าผมต้องคุยกับคุณต่ออีกสิบนาที เส้นสปาเก็ตตี้คงจะไม่เป็นท่า ดังนั้นผมจะขอวางหูก่อน ตกลงไหม”

“คุณกำลังต้มเส้นสปาเก็ตตี้” ผู้หญิงคนนั้นสบถอย่างไม่เชื่อหู “นี่เพิ่งสิบโมงเช้า คุณต้มเส้นสปาเก็ตตี้ตอนเช้าตรู่นี้ะ ไม่แปลกไปหน่อยหรือ”

“แปลกหรือไม่ ก็ไม่เกี่ยวอะไรกับคุณ” ผมพูด “ผมไม่ทานอาหารเช้าบ่อยนัก แต่ตอนนี้ผมหิวและตราบไตที่ผมเป็นคนทำอาหารทานเอง ผมจะทานมันเมื่อไหร่ก็เป็นเรื่องส่วนตัวของผม ไซ้ใหม่”

“ไซ้...ที่คุณว่ามานั้นก็ถูก ถ้าเช่นนั้นก็วางสายเถอะ”

ผู้หญิงคนนั้นพูดอย่างซ้ำๆ ด้วยน้ำเสียงกึ่งแข็งขันกึ่งยั่วยุ ช่างเป็นน้ำเสียงที่แปลก มีการเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ เสียงของเธอเปลี่ยนไป

“ฉันจะโทรกลับมาใหม่ทีหลัง”

“เดี๋ยวก่อน” ผมตะโกน

“ถ้าคุณต้องการจะเสนอขายสินค้าอะไรสักอย่างไม่ต้องโทรกลับมา ผมกำลังตงงานและไม่มีเงินพอจะซื้ออะไรได้”

“ฉันรู้แล้ว ไม่ต้องย้ำ” เธอพูด

“คุณรู้แล้ว คุณรู้อะไร”

“รู้ว่าคุณตงงาน นั่นคือเรื่องที่ผมรู้ ตั้งใจต้มเส้นของคุณไปเถอะ ตกลงไหม”

“เดี๋ยว คุณซื้อ-” ผมพยายามจะตั้งคำถามแต่สายหลุดไป ผมรู้สึกว่าเขาไม่ได้วางหู แต่แค่กดปุ่มยุติการสนทนา

ผมกลายเป็นฝ่ายอาลัยอารมณ์ ผมจ้องมองหูโทรศัพท์ในมือแล้วก็นึกถึงเส้นสปาเก็ตตี้ ผมวางหูแล้วดึงกลับไปทีครัว ปิดแก๊ส เทเส้นใส่ที่กรอง ช้อนซอสมะเขือเทศด้วย

ผลงานของฮารุกิ มูราคามิ ที่แปลเป็นไทยแล้ว

สดับลมขับขาน : hear the wind sing : สำนักพิมพ์มติชน

พินบอล 1973 : pinball 1973 : สำนักพิมพ์มติชน

อาฟเตอร์เดอะควอก : after the quake :

สำนักพิมพ์กายมารูต

การปรากฏตัวของหญิงสาวในคืนฝนตก : south of the

border, west of the sun : สำนักพิมพ์กายมารูต

รักเร้นในโลกคู่ขนาน : sputnik sweetheart :

สำนักพิมพ์มติชน

เรจระบำแดนสนธยา : dance, dance, dance :

สำนักพิมพ์มติชน

แดนฝันปลายขอบฟ้า : hard-boiled wonderland and the

end of the world : สำนักพิมพ์มติชน

คาฟกา วิหาร์ นาคาตะ : kafka on the shore :

สำนักพิมพ์มติชน

บันทึกนกไขลาน : the wind-up bird chronicle :

สำนักพิมพ์มติชน

เรือช้าสู่เมืองจีน : a slow boat to china :

สำนักพิมพ์มติชน

ผลงานของฮารุกิ มูราคามิ จากสำนักพิมพ์กัมมะหะยี่

ด้วยรัก ความตาย และหัวใจสลาย : norwegian wood :

สำนักพิมพ์กัมมะหะยี่

แกะรอย แกะดาว : a wild sheep chase :

สำนักพิมพ์กัมมะหะยี่

ราตรีมืดจรรย : after dark : สำนักพิมพ์กัมมะหะยี่

เส้นแสงที่สูญหาย เราร้องไห้เงียบงัน : firefly, barn

burning and other stories : สำนักพิมพ์กัมมะหะยี่

คำสาปร้านเบเกอรี่ : The Second Bakery Attack :

สำนักพิมพ์กัมมะหะยี่

เกร็ดความคิดบนก้าววิ่ง : What I talk About When I Talk

About Running : สำนักพิมพ์กัมมะหะยี่

ปีศาจแห่งเล็กซิงตัน : Lexington Ghosts :

สำนักพิมพ์กัมมะหะยี่

เตรียมพบกับ รวมเรื่องสั้นแปล

ชุดแฟนมูราคามิรวมหัว ลำดับที่ ๓/๓

ปีศาจแห่งเล็กซิงตัน

พร้อมทั้งนักแปลที่เราคัดสรรมาอย่างดี

Lexington Ghosts โดย ดวงฤทัย เอษะนาชาตัง

The Green Monster โดย ยอดมณุษย์หญิง

The Silence โดย ดนัย คงสุวรรณ

The Ice Man โดย คมสัน นิน

Tony Tanitaki โดย กิตติพงศ์ ส่งสัมพันธ์

The Seventh Man โดย ปราบดา หยุ่น